

# community

The New Apostolic Church around the world

01/2018/AI

Motoja për vitin 2018:

## Besnikëri ndaj Krishtit

Editoriali:

Apostuli kryesor për moton  
e vitit

Shërbesa fetare në  
Chicago:  
Të lutem shko!

Doktrina kishtare:  
Qënia e larguar nga kjo jetë

New Apostolic Church  
International



# Besnikëri ndaj Krishtit

Të dashur motra e vëllezër të besimit,

për Vitin e Ri ju uroj bekime të begata hyjnore si dhe shumë përjetime me Perëndinë.

Është një traditë e bukur që t'i urosh njëri-tjetrit gjithë të mirat për fillim viti. Por ne mund të bëjmë edhe më shumë për njëri-tjetrin. Ne mund të lutemi dhe t'i themi Perëndisë së dashur: „Bekoje vëllanë tim! Forcoje motrën time! Mbroje dhe ngushëlloje atë.“

Që të lutesh për njëri-tjetrin, këtë mund ta bëjmë çdo ditë, gjatë të gjithë vitit. Këtu mendoj veçanërisht për ato motra e vëllezër, të cilët jetojnë në zona ku mbizotëron lufta, mjermimi dhe dhuna. Por edhe për ata, që përjetojnë dhimbje të madhe, qoftë trupore apo shpirtërore. Të dashur motra e vëllezër, të jini të sigurt: ne lutemi shumë për ju!

Apostujt luten veçanërisht, që të gjithë të kenë mundësi ta përjetojnë qëllimin e besimit tonë: rikthimin e Jezu Krishtit. Edhe në Vitin e Ri ne dëshirojmë të përgatitemi përsëri për këtë. Dhe këtu siç e dini kemi programin tonë të trajnimit – duke ndryshuar çdo vit pikat kryesore.

Kështu deri tani, ne kemi trajtuar temat si dashuri, gëzim, fitore dhe lavdërim. Edhe në këtë vit bëhet fjalë për një tipar të rëndësishëm të bashkësisë nuse: besnikërinë ndaj Krishtit.

Natyrës së nuses i përket, krahas dashurisë dhe gëzimit patjetër edhe besnikëria. Ndryshe kjo nuk shkon. Por si mund ta jetojmë ne besnikërinë ndaj Krishtit? Këtu dëshiroj të përmend katër pika:

- besnikëri ndaj Krishtit do të thotë: të ecësh sipas shembullit të tij.
- besnikëri ndaj Krishtit do të thotë: të ruash dashurinë edhe në kohë të vështira.



Foto: NAC International

- besnikëri ndaj Krishtit do të thotë: të duash të shërbesh.
- besnikëri ndaj Krishtit do të thotë: të mbajmë premtimin tonë.

Këto janë pikat më të rëndësishme. Në shërbesat fetare, ne mësojmë se çfarë do të thotë kjo personalisht për ne.

Thema besnikëri është e shumanëshme. Aty bëhet fjalë për koncepte kryesore si sinqeriteti, besimi, qëndrueshmëria dhe të qënurit i besueshëm. Në vitin 2018, ne dëshirojmë të merremi intensivisht me nivelet e shumta të kuptimit të besnikërisë.

Pse? Kjo është shumë e qartë: Besnikëria ndaj Krishtit është thelbësore për besimin tonë. Aq thelbësore sa disa gjuhë përdorin në Testamentin e Ri të njëjtën fjalë për dy termat „besim“ dhe „besnikëri“.

Kështu në këtë kuptim ju uroj një Vit të fortë besimi 2018: Le t'i qëndojmë besnik Zotit!

I juaji Jean-Luc Schneider



Të shtunën më 10 qershor 2017, apostuli kryesor Jean-Luc Schneider mbajti një shërbesë fetare bashkë me vëllezërit e administratës së zonës kishtare USA në Cikago



Mateu 28,19.20

*„Prandaj shkoni e bëni nxënës të mi të gjithë popujt! Pagëzojini në emër të Atit, të Birit dhe të Shpirtit të shenjtë, dhe mësojini të zbatojnë gjithshka që ju kam urdhëruar! Ta kini të qartë: Unë jam me ju gjithmonë, deri në mbarimin e kësaj epoke!“*

## Ju lutem, shkoni!

Shumë të dashur vëllezër, është diçka tepër e veçantë që jam sot këtu midis jush, por mbi të gjitha edhe sepse shumë prej vëllezërve janë të lidhur në mbarë vendin me këtë transmetim. Kjo nuk është se ndodhë kaq shpesh dhe prandaj dëshiroj të shfrytëzoj mundësinë për t'ju shprehur së pari falenderimin tonë për punën, mbështetjen dhe shërbimin tuaj. E them me dashje „falenderimin tonë“, sepse dëshiroj të jem zëdhënës i apostujve. Ju e dini se ne varemë prej ndihmës dhe mbështetjes tuaj. Jezusi i dërgoi apostujt dhe është besimi dhe bindja jonë, që edhe apostujt e kishës apostolike të re janë dërguar prej tij. Ai u dha atyre një detyrë madhështore, të cilën ata nuk mund ta

përmbushin vetëm. Ne na duhet ndihma juaj, lutjet tuaja. Ne e kemi të domosdoshme përkrahen tuaj. Për këtë arsye jemi kaq mirënjohës, që jeni të gatshëm për të punuar së bashku me apostujt për Jezu Krishtin.

Ju i keni thënë po emërimit tuaj, e kështu transmetimit të një pjese të autoritetit apostolik ndaj jush dhe të detyrës apostolike. Pra ne ndajmë bashkë ngarkesën. Apostuli, prej të cilit keni marrë detyrën tuaj, ju ka dhënë një pjesë të autoritetit, të pushtetit të tij. Ju e përmbushni këtë detyrë jo vetëm ashtu siç mund të bënit ndoshta punën në profesionin tuaj, por me gjithë zemër dhe nga dashuria. Kjo që bëni nuk është vetëm thjesht një punë. Është një vepër besimi, një vepër dashurie, e cila shoqërohet me shumë sakrifica e lutje. Prandaj jemi mirënjohës, që ishit të gatshëm ta pranoni këtë detyrë. Si mbajtës postesh ju jeni ngarkuar nga apostujt. Me emërimin ju keni marrë një pjesë të autoritetit të apostujve, që do të thotë: detyra dhe autoriteti i saj janë të vlefshme vetëm atëherë përsa kohë që jeni të lidhur me postin e apostujve dhe veproni me urdhër të tyre. Ky është një tipar dallues i Kishës Apostolike të Re. Ky rast nuk është në të gjitha kishat. Në disa kisha ndodh që njëri që mban një post të caktuar mund të bëj si dëshiron – përsa kohë që bashkësia është dakort me këtë. Por në kishën tonë nuk ndodh kështu. Autoriteti i detyrës së mbajtësve të posteve, të detyrës së priftërinjve, të diakonëve është i vlefshëm vetëm nëse ata veprojnë në emër të apostujve.

Ndonjëherë ndonjëri ka idenë e çuditshme: po, ne mund ta bëjmë këtë dhe do të ishte mirë. Por këtu më duhet t'ju them vëllezërve: Kjo është menduar për mirë, por a jeni të sigurt se për momentin po veproni sipas porosisë së apostujve? Nëse nuk është kështu, atëherë ju këshilloj të mos ta bëni këtë. Nëntëdhjetë e nëntë për qind e vëllezërve tanë veprojnë kështu dhe jemi mirënjohës për këtë. Mirë, në SHBA janë 100 për qind.

Po përse po e përmend këtë? Pasi është e rëndësishme. Ne të gjithë veprojmë sipas një detyre, porosije të caktuar. Ju si mbajtës postesh veproni me porosi të apostulit tuaj, i cili e ka marrë detyrën e tij prej Jezusit. Për këtë arsye e kam përzgjedhur këtë fjalë për sot, pasi është e rëndësishme për të gjithë mbajtësit e posteve – për diakonët, për postin e priftërinjve dhe apostujve – që të jenë të vetëdijshëm se: Kjo është detyra jonë. Kjo është detyra e apostujve dhe ata delegojnë një pjesë të detyrës së tyre tek vëll. e admin. të emëruar.

Herë pas here është interesante të shqetësohesh në lidhje me atë, se çfarë janë të gjitha ato që përmban njëherë detyra jonë. Jezusi e thotë shumë qartë: „Shkoni!“ Kjo është pjesa e parë e detyrës.

Kur emërohesh me një detyrë, sigurisht që këtë nuk më duhet ta theksoj enkas, nuk do të thotë se ke një post. Nuk është se atëherë bëhesh epror. Njeriu merr një detyrë pune. Është një apel: Shko! Kjo do të thotë gjithashtu: Lëviz! Do të thotë që ne, apostujt por edhe të gjithë vëllezërit e tjerë të administrates, duhet të depërtojnë më thellë në njohjen e Jezu Krishtit. Ne nuk mund të rrimë aty ku jemi tani dhe të mendojmë se dimë gjithshka dhe kemi gjithshka. Ne duhet të depërtojmë më thellë në njohjen e Krishtit dhe për këtë na duhet udhëheqja e Shpirtit të Shenjtë. Këtë udhëheqje duhet të ndjekim ne dhe të shkojmë tek njerëzit.

Shkoni! Për t'ja transmetuar të tjerëve Ungjillin është i domosdoshëm kontakti personal. Kjo thirrje e Jezusit nuk është drejtuar ndaj një organizate apo kompanie. Ky apel është drejtuar ndaj secilit prej nesh, apostujve dhe bashkëpunëtorëve të tyre: Shkoni!

Ne nuk mund të themi: Kjo është çështje e kishës. Po të ishte

ky rast mund të thonim: Po organizojmë një promovim me qëllim që ta bëjmë të njohur Ungjillin dhe besimin apostolik të ri; po bëjmë një fushatë në marrdhënie me publikun dhe kaq ishte. Nuk është kjo përmbajtja e detyrës. Detyra është: „Shkoni, nisuni për atje!“ Jezusi donte që ne të kishim një kontakt personal me njerëzit. Njeriu nuk mund të fitojë nxënës duke bërë reklama në televizor apo diku tjetër. Ky kontakt personal është pjesë e misionit dhe për këtë ne duhet të jemi të vetëdijshëm. Shkoni! Ne duhet të shkojmë për tek njerëzit. Duhet të flasim me ta, t'i bindim, t'i motivojmë ata. Kjo është ajo çfarë e bën një kishë, veprën e Përendisë ndryshe nga një firmë. Ne nuk mund të veprojmë si një firmë. Detyra jonë është të shkojmë, të flasim me njerëzit dhe të ndërtojmë, të krijojmë kontakt personal.

Shkoni! Dhe përpiquni për t'i bërë nxënës të gjithë popujt. Të bësh dikë nxënës do të thotë ta nxisësh atë për të ndjekur pas Jezusit. Kjo është detyra. Përkufizimi i „nxënësit“ është siç e dimë: ndjekës pas i Jezusit. Pra të bësh njerëz nxënës të Jezusit do të thotë t'i motivosh ta ndjekin pas atë. Kjo kërkon gjithashtu, që ne të besojmë në atë që Ungjilli është i vlefshëm për të gjithë njerëzit – pa marrë parasysh se në të cilat rrethana jetojnë, cilin sfond kulturor kanë,

*Shko. Thuaju njerëzve.  
Bindi ata. Motivoji ata.*





gjëndjen e tyre ekonomike apo të kaluarën e tyre. Dhe me të vërtetë Ungjilli me tërësinë e tij, këtu ne nuk mund të bëjmë përjashtime dhe të themi: Rregullat vlejné pra për të gjithë dhe ai që nuk e bën vullnetin e Perëndisë do të dënohet. Ky është vetëm një aspekt i Ungjillit. Ungjilli me tërësinë e tij vlen për të gjithë njerëzit – me të vërtetë për të gjithë njerëzit në botë. Vëllezër, ne duhet ta besojmë këtë. Ne duhet të shkojmë tek të gjithë popujt. Paraardhësit tanë e kanë kuptuar këtë kështu: Ne duhet të shkojmë në të gjitha vendet e botës për t'u dhënë njerëzve dëshmi, për të predikuar Ungjillin dhe për t'i bërë ata të njohur me besimin apostolik të ri. Për këtë ne i falenderojmë ata dhe për ta vlen vlerësimi ynë. Unë e di se për çfarë po flas, këtu në Shtetet e Bashkuara dhe në Amerikën e Veriut. Vëllezërit dhe bashkëbesimtarët e Amerikës së Veriut kanë bërë një punë madhështore për të shpërndarë në të gjithë botën mesazhin e gëzuar. Ky është një aspekt i rëndësishëm, por veçse një aspekt.

Tek Ungjilli sipas Markut thuhet: „Shkoni në mbarë botën dhe u predikoni ungjillin çdo krijese“ (Mk 16,15). Ne jo vetëm që duhet të shkojmë tek të krishterët në të gjitha

vendet, por duhet t'ua predikojmë ungjillin të gjithë popullsisë. Ne duhet të shkojmë tek të gjithë, pa marrë parasysh rrethanat e tyre, kulturën, moshën e tyre ose nëse janë të pasur apo të varfër. Dhe pikërisht ky është shqetësimi im kur shikoj bashkësitë në mbarë botën. Aty pyes veten, nëse e përfaqësojnë bashkësitë tona pamjen e përgjithshme të popullsisë. Ende jo. Është detyrë e jona për të shkuar tek të gjithë popujt, vendet dhe aty tek të gjithë banorët, pa përjashtim. Të dashur vëllezër, për këtë duhet të shqetësohemi: të gjithë popullsinë, „të gjitha krijesat“.

## *Detyra jonë është t'u mësojmë të tjerëve ligjin e Jezu Krishtit. Jo ligjin tonë.*

Cila është pra tani detyra jonë? Ne duhet t'i bëjmë nxënës ata dhe t'i motivojmë për të ndjekur, për të ecur sipas Krishtit. Ne nuk duam t'u premtojmë asgjë atyre. Do të ishte tepër e thjeshtë të shkoje tek të varfërit dhe t'u premtaje atyre se do të pasurohen nëse ndjekin pas Krishtin – apo edhe më shumë, nëse bëhen apostolik të rinj. Ne mund të shkonim te të sëmuret dhe të themi: Nëse ndiqni pas Krishtin dhe apostujt do të shëroheni. Ose t'u themi të shtypurve: nëse ndjek pas Krishtit do të jesh i lirë. Por kjo nuk do t'i bënte nxënës ata. Shumë njerëz e kanë ndjekur pas Krishtin pasi shpresonin për një mrekulli. Ata donin të shëroheshin. Por këta nuk ishin nxënësit që Jezusi dëshironte të kishte.



Të tjerë prisnin prej Jezusit që t'u ndryshonte rrethanat e tyre, dhe t'i çlironte prej zgjedhës romake. Por kjo nuk ndodhi. Ai donte nxënës që e ndiqnin pas nga dashuria, që besonin dhe të cilët ishin gati për të lënë gjithshka për të. Pra nuk ka kuptim t'u flasësh njerëzve dhe t'u premtosh atyre bekim, pasuri, sukses dhe shpëtim prej vështirësive. Kjo është e pakuptimtë. Kështu nuk fitohen nxënës.

Nuk ka po ashtu asnjë arsye t'i kërcënosh njerëzit me kohën e vuajtjeve të mëdha: Nëse nuk besoni se do të vuani bashkë me të gjithë të tjerët; ndërsa ne do të shpëtohemi. Nuk ka asnjë arsye për t'i kërcënuar ata.

Si mund t'i bëjmë ne „të gjithë popujt“ nxënës të Jezusit? Ne duhet ta bëjmë të dukshme për ta lavdinë e Jezu Krishtit. Ne duhet të mbjellim në zemrat e tyre dashurinë e tij. Ne duhet t'i ndihmojmë ata të njohin madhësinë dhe lavdinë e Jezusit: Jezusi është Perëndi dhe Perëndia është Jezusi. Ai është i përlururi. Ai është ai që i do njerëzit. Ai është mëshirë dhe durim. Ai është i plotfuqishmi, por kaq i përlurur. Ai i do të gjithë me po të njëjtën dashuri. Ai i do të pasurit po njësoj si të varfërit. Ai i do të fuqishmit njësoj si edhe të dobët. Mund të predikoj me orë të tëra për këtë, por ju e dini shumë mirë këtë njësoj si unë: Ne duam t'u tregojmë njerëzve për lavdinë e Jezu Krishtit dhe ta mbjellim në zemrat e tyre këtë lavdi, me qëllim që të mund ta duan Jezusin. Atëherë ata do ta ndjekin pas atë, pasi e

kanë njohur dashurinë e tij dhe se ai ka dhënë jetën e tij për ta: Jezu Krishti dëshiron të më shpëtojë; unë e ndjek pas atë, pasi ai më do dhe unë dua të jem në përjetësi bashkë me të; unë e ndjek pas atë, pasi ai është shembulli im – unë dua të bëhem si ai.

Ky është motivimi i vërtetë për të ndjekur Krishtin. Vëllezër, është detyrë e jona për të shkuar te të gjithë njerëzit – pavarësisht rrethanave të tyre, kulturës apo statusit të tyre shoqëror. Shkoni tek ata, vendosni kontakt me ta dhe bëjeni të dukshme lavdinë e Perëndisë. Vendimin për ta ndjekur pas Jezusit do ta marrin pastaj vetëvetiu pasi kuptojnë: Është e rëndësishme që jam me Jezusin; unë dua të bëhem si ai. Këta janë nxënës të vërtetë.

Pastaj ne duhet t'i pagëzojmë ata. Si mbajtësit të detyrës priftërore ju keni fuqinë dhe detyrën për të dhuruar pagëzimin me ujë. Dhe ju duhet t'i përgatisni pastaj shpirtat edhe për pagëzimin shpirtëror nga apostujt. Kjo është një detyrë e veçantë. Të dashur vëllezër, ne duhet të bëjmë të qartë se rilindja prej ujit dhe shpirtit nuk është veçse një premisë për përkatësinë dhe kur ajo të përmbushet gjithshka është në rregull. Ne duhet të bëjmë të qartë, se nëse njeriu pagëzohet me ujë dhe me shpirt, merr një forcë të veçantë. Njeriu merr një forcë dhe kjo është e rëndësishme pastaj për t'u përdorur. Kjo varet prej secilit vetë. Me këtë fuqi mund të bësh gjëra të caktuara si për shembull të duash Jezusin, të falësh të tjerët, të ndjekësh pas, të ndryshosh dhe t'i ngjasosh me shumë Krishtit. Ndonjëherë jam i shqetësuar dhe nuk jam i sigurt, nëse parapërgatitja për pagëzimin me ujë dhe marrja e Vulës së Shenjtë bëhet me këmbëngulje të mjaftueshme. Ne duhet t'ju bëjmë të qartë njerëzve se çfarë force marrin ata me anë të Vulës së Shenjtë dhe se çfarë mund të bëjnë ata me këtë. Mënyra më e mirë për ta shpjeguar është që ta tregosh atë. Të dielën e fundit unë përmenda, se ne duam të jemi shembull, me qëllim që forca të cilën e kemi marrë nëpërmjet Vulës së Shenjtë të bëhet e dallueshme. Pagëzoni ata dhe shpjegojuni atyre se çfarë do të thotë të jesh i pagëzuar. Tregojuni njerëzve se ky nuk është fundi i historisë, porse vetëm fillimi. Ata marrin forcën që iu duhet, që të rriten brënda natyrës së Krishtit. Kjo është një pjesë e rëndësishme e detyrës, porosisë sonë: „prandaj shkoni dhe... pagëzoni ata...“

„... mësojini të zbatojnë të gjitha ato që ju kam urdhëruar.“ Pastaj, ne duhet t'i nxisim ata që të ecin sipas Krishtit. Ata e kanë njohur lavdinë e tij, dashurinë e tij, mëshirën dhe durimin dhe kanë vendosur për ta ndjekur nga dashuria pas atë, pasi dashuria e tij për ta është kaq e madhe. Tani ata duan ta ndjekin atë dhe të bëhen si ai. Tani dhe vetëm tani ne mund t'ju sqarojmë atyre mënyrën se si mund të ecin sipas Krishtit. Këtu ka disa rregulla të cilat duhen respektuar, ligji i Krishtit. Që t'ju shpjegosh atyre këtë, nuk përbën më një problem tani, pasi ata nuk veprojnë më nga

frika prej ndëshkimit. Jo, tani ata e duan Jezu Krishtin dhe ne mund t'ju themi atyre: nëse doni që të keni pëlqimin e tij, bëni këtë apo atë, por lëri të tjerat. Dhe prej dashurisë ata do ta bëjnë. Atë çfarë njeriu bën nga dashuria nuk është një problem.

Ju e dini, fatkeqësisht ne bëjmë ndonjëherë pikërisht të kundërtën. Ndonjëherë gjëja e parë që ju themi njerëzve është: „Mos e bëj atë. Nëse do ta bësh do të shkosh në ferr. Por nëse do të bësh këtë, do të bekoresh.“ Këtë gjë duhet ta lemë. Ata para së gjithash duhet ta duan Jezusin. Dhe kur ata ta duan atë, atëherë mund t'ju themi se si ta ndjekin pas. Ky nuk është më pastaj një problem për ta. Por ne duhet t'i mësojmë ata, pasi Jezusi na ka urdhëruar. Dhe me të vërtetë që nuk është shumë për t'u bërë. Kjo nuk është edhe fare e lehtë, është një sfidë e madhe për ne. Por nuk është një katalog me shumë rregulla.

Detyra jonë duhet të jetë t'u mësojmë atyre ligjet e Krishtit, jo rregullat dhe ligjet tona apo traditat tona. Dhe ne duhet të bëjmë më shumë kujdes, që predikimi ynë të orientohet vetëm nga Ungjilli – nga ato që Jezusi dhe apostujt, të cilët përmenden në bibël, kanë thënë. Gjithçka e tyre kishte lidhje me shpëtimin. Ne duhet të përqëndrohemi tek nevoja për shpëtim e çlirim dhe jo tek disa rregulla. Ju e kuptoni se çfarë dua të them. E gjitha kjo nuk ka të bëjë me detyrën e postit tonë. Nuk ka të bëjë as edhe me shpëtimin. Këtu nuk mund të themi: Ne veprojmë të ngarkuar nga posti. Kjo do të ishte budallallëk, pasi është përcaktuar shumë qartë. „Mësojini

të zbatojnë të gjitha ato që ju kam urdhëruar“, thotë Jezusi, jo atë që ju e quani të drejtë. Ne duhet t'u shpallim atyre Ungjillin e tij. Të ndjekësh pas Krishtin nuk do të thotë uniformitet. Për këtë duhet të ndërgjegjësohemi. Siç e thashë në fillim, ne duhet të besojmë që Ungjilli është i vlefshëm njëlloj për të gjithë, pavarësisht nga kushtet, prejardhja, sfondi kulturor apo statusi, gjendja sociale. Njeriu mund ta ndjekë Jezusin edhe kur është i varfër. Mund ta ndjekësh edhe kur je i pasur. Mund ta ndjekësh Jezusin edhe kur je i shëndetshëm apo i sëmurë. Mund ta ndjekësh atë edhe kur je i vjetër apo i ri. Pavarësisht se në çfarë kushtesh jeton, njeriu mund ta ndjekë gjithnjë Krishtin. E për këtë neve na duhet të ndërgjegjësohemi gjithnjë e më shumë. Ne nuk mund të presim nga njerëzit e tjerë, që të bëhen si ne, sepse ne mendojmë që kjo është rruga e drejtë për ta ndjekur pas Krishtin. Ne mund t'u tregojmë atyre, se si të jetojnë sipas Ungjillit dhe se si ta zbatojnë atë edhe në kushtet e tyre. Ata nuk duhet ta ndryshojnë veten e tyre. Dhe ne nuk duhet të presim që ata të pasurohen për ta ndjekur pas Krishtin. Kjo nuk është aspak puna jonë. Sigurisht që ne urojmë me gjithë zemër, që të varfërit të kenë kushte sa më të mira, që të sëmurët të përmirësohen. Por kjo nuk ka të bëjë aspak me detyrën që Jezusi na ka ngarkuar, „mësojini të zbatojnë të gjitha ato që ju kam urdhëruar“. Kjo është krejtësisht qartë diçka tjetër.

Të dashur vëllezër të mi, kjo është detyra jonë për të ardhmen: Të shkosh te të gjithë njerëzit dhe t'i frymëzosh, që të ndjekin pas Krishtin, pa ju bërë atyre asnjë lloj





Predikimin e plotësuan, e zgjeruan apostuli i distriktit Leonard Richard Kolb (USA) dhe Raúl Eduardo Montes de Oca (Brazil)

tjetër premtimi. Ne duhet t'u bëjmë atyre të qartë vetëm pastërtinë, lavdinë dhe dashurinë e Jezusit. E për këtë janë të nevojshme kontaktet personale. Dhe kur njerëzit arrijnë ta duan Jezusin, atëherë mund t'u ofrosh pagëzimin me Ujë të Shenjtë. Më pas mund t'i përgatitësh ata për marrjen e Vulës, e Shpirtit të Shenjtë. Ne mund t'u shpjegojmë atyre se çfarë force do të marrin prej kësaj, dhe se si duhet ta përdorin atë. Atëherë duhet t'i mësojmë se si duhet ta ndjekin pas Krishtin dhe duhet t'ua bëjmë të qartë, se mund ta arrijnë këtë edhe në situatën e tyre. Falë Zotit nuk duhet të bëhen francezë, për t'u bërë besimtarë. Ata as nuk duhet të vishen si unë apo të hanë atë që ha unë. As nuk duhet të pëlqejnë muzikën që pëlqej unë. Uroj që të më kuptoni se çfarë dua të them. Ju duhet t'i respektoni këta njerëz.

Kjo vlen edhe kur bëhet fjalë për brezin e ri. Lërimi ta shijojnë rininë e tyre në vendin dhe në botën që ata jetojnë. Ata nuk duhet të bëhen siç kemi qenë ne apo siç jemi ne tani. Ata duhet të jenë ata që janë. Ata jetojnë në botën e tyre dhe në kohën e tyre. Por edhe në botën e tyre dhe në kohën e tyre mund ta ndjekin pas Jezu Krishtin. Për këtë duhet ta vrasim mendjen. Nuk është kollaj. Unë di çfarë flas. Me të vërtetë pritet shumë nga ne. Por ja që është vullneti i Perëndisë. Kjo bën pjesë në detyrën e postit të apostujve, ku jemi përfshirë të gjithë. „Mësojini të zbatojnë të gjitha ato që ju kam urdhëruar.“ Këtë e mësojmë kur predikojmë. Por ndonjëherë të dashur vëllezër, mësimdhënia jonë ekziston edhe në shembullin tonë. Ky është edhe shkaku përse shpesh duhet të kalojmë prova të rënda për të provuar besimin tonë. Mbajeni mend: Ky nuk është dënimi i Perëndisë. Kjo nuk tregon se Zoti nuk ka më interes për ne ose se ne nuk kemi bërë një punë të mirë e prandaj nuk na bekon. Megjithatë jemi të zbuluar kundrejt çdo lloj sprove si të gjithë fëmijët e tjerë të Zotit dhe si të gjithë njerëzit e tjerë. Por ndërsa kalojmë sfida, ndërsa provohemi dhe ndërsa mbajmë mbi supë një kryq të rëndë, Perëndia kërkon diçka më shumë prej nesh. Ai dëshiron që ne, edhe në këtë situatë, të jemi shembull në jetë, në gjithçka që na ka urdhëruar. Mos u nxeni, mos u dëshpëroni, nëse ju ndodh diçka në jetë. T'i mësojmë të tjerët edhe nëpërmjet shembullit tonë, kjo është një tjetër detyrë e jona. Por kur ne kemi dëshirën e flaktë: O At, unë dua ta përmbush detyrën që ti më ke dhënë; edhe në këtë situatë dua të jem shembull i asaj që ti na ke urdhëruar – po ju them, vëllezër, ju do të përjetoni premtimin e Jezusit: „Unë jam me ju gjithmonë, deri në mbarimin e kësaj epoqe.“ Sidomos në momente të tilla do të përjetoni dhe Perëndia do t'ju bekojë në një mënyrë të veçantë. Amen.



## MENDIME KYÇE.

**Ne shkojmë tek të gjithë njerëzit, me qëllim që t'u sjellim atyre sa më afër lavdinë e Jezusit dhe ti shtyjmë ata për ta ndjekur pas Krishtin. Ne u tregojmë atyre se shpëtimi është i domosdoshëm për ta, pa kërkuar prej tyre të bëhen si ne, të na ngjasojnë ne.**



# Australia me një ndihmës apostuli të ri distrikti

Peter Schulte është që prej fundit të shtatorit njeriu i dytë në zonën e apostulit të distriktit Australi. Apostuli kryesor Jean-Luc Schneider e emëroi atë si fillim me detyrën e apostulit dhe më pas e caktoi atë ndihmës apostul distrikti për zonën e madhe të punës.



Foto: NAC Australia

Në shërbesën fetare më 24 shtator 2017 në Melbourne (Australi), apostuli kryesor emëroi në postin e apostulit kryeplakun e deritanishëm të distriktit

„Ky tani është një hap i rëndësishëm, që ne po hedhim së bashku!“ Me këto fjalë hapi fjalimin e tij kreu i kishës ndaj Peter Schultes, i cili prej disa vjetësh ishte përgjegjës si kryeplak distrikti në Australinë Lindore. Ai e dinte shumë mirë ato çfarë njeriu ndjen në momente të tilla, deklaroi apostuli i distriktit.

Para 14 vjetësh ai vetë ishte thirrur si kryeplak distrikti para altarit për të marrë detyrën e apostulit si fillim e më pas detyrën për të mbështetur si ndihmës apostulin e tij të distriktit. „Por unë mund të të ngushëlloj po ashtu me fjalët: Mos ki frikë, Perëndia është me ty!“ Ai do ta ndjente forcën e Perëndisë dhe lutjet e shumë motrave e vëllezërve

të besimit në vëndet e largëta, e siguroi atë kreu i kishës.

## Së pari duhet të duash, pastaj të drejtosh

Si apostul dhe ndihmës apostuli distrikti ai duhej t'i njihte si fillim motrat e vëllezërit e tij dhe t'i donte ata. „Dhe ti duhet të mësosh të drejtosh kishën dhe të udhëheqësh bashkësitë në këtë pjesë të botës.“ Kjo është për këtë arsye e thjeshtë, pasi ai e ka një apostul distrikti, të cilit mund t'i besojë dhe ta ndjekë me zell.

## Një njeri i besimit

Peter Schulte (\*1963) banon në Sarina/ Queensland. Si ndihmës apostul distrikti ai është pasuesi direkt i apostulit të tanishëm të distriktit. „Jam shumë mirënjohës që në të gjitha përjetimet në jetë, kam patur mundësinë ta përjetoj vazhdimisht shoqërinë e Perëndisë“, thotë mbartësi i detyrës Andersen „Kështu ndodhi edhe këtu – për këtë ndryshim jemi lutur gjatë dhe ai qëndron nën bekimin e Perëndisë.“ Peter Schulte është një njeri i besimit dhe i forcës së madhe, përshkruan apostuli i distriktit pasardhësin e tij. Ai do të drejtojë një distrikt të madh dhe këtë do ta bëjë me mënyrën e tij të zakonshme të qetë dhe të kujdesshme. Ai vetë uron një kalim, një ndryshim të qetë.



Photo: NAC Angola

## | Të ndjekësh shembullin e Jezusit

Vendimtare është besimi që ke në sakrificën e Jezusit dhe në dashurinë e tij. T'i përgjigjesh dashurisë së tij dhe të bësh vepra të mira, tregon se je pranë, afër tij. Shtatë shembuj besimi dhe vepra që lidhen me këtë, përmendi apostuli kryesor Jean-Luc Schneider.

Në Saurimo (Angola) më 20 Gusht 2017 në Estádio das Mangueiras apostuli kryesor Schneider mbajti një shërbesë fetare me 3200 motra e vëllezër.

Hiri, mëshira e Perëndisë u bë e njohur nëpërmjet jetës dhe vdekjes së Jezu Krishtit, tha apostuli kryesor Schneider. Jezu Krishti erdhi në këtë tokë dhe sakrifikoi jetën e tij, me qëllim që të shpëtonte njerëzit nga i ligu, për t'ua larë mëkatet e trashëguara dhe për t'ua falur fajet e gabimet. „Nëpërmjet shembullit të tij dhe mësimeve që ai la, ne mësojmë të bëjmë një jetë që i pëlqen Zotit, dhe të përgatitemi për Rikthimin e Krishtit“, kështu tha drejtuesi kryesor ndërkombëtar i Kishës.

Sugjerime për jetën e krishterë të shek. 21:

**1. Ne heqim dorë nga e keqja.** „Kur shikojmë vuajtjet dhe vdekjen e Jezu Krishtit, ne mund të njohim natyrën e vërtetë të së keqes. Jezusi përjetoi urrejtje, atij iu desh të vuante nga dhuna dhe nga padrejtësitë. Njerëzit ishin të korruptuar, gënjenin dhe mashtronin.“ Ne nuk duam të jemi skllëvër të një fuqie të tillë, tha apostuli kryesor Schneider.

**2. Ne veprojmë sipas Ungjillit.** „Jezusi vdiq për të na çliruar ne nga mëkati. Përse e bëri ai këtë? Sepse na do! – Ne e drejtojmë jetën tone sipas fjalës së tij, sipas Ungjillit të tij. Ne i besojmë fjalës së tij; jo sepse kemi frikë nga dënimi i tij, as edhe sepse duam të përfitojmë diçka. Vetëm se e kemi dalluar dashurinë e Jezusit, ne mbahemi pas fjalës së tij.“

**3. Ne e ndjekim Jezusin.** „Jezusi dëshëron që të jemi me të. Me qenë se ne e duam atë, dëshërojmë të jemi pranë tij. E kërkojmë gjithnjë bashkimin me të: Këtë e bëjmë në shërbesa fetare – e kërkojmë bashkimin me të në Darkën e Shenjtë – dhe kërkojmë gjithashtu bashkimin e përhershëm me të në Qiell.“

**4. Ne dëshmojmë përvulësi dhe pendesë.** „Zoti Jezus mundi të kapërcejë mëkatin dhe vdekjen, sepse ai ishte absolutisht i përsosur. Ai mundi të merrte trupin e ringjalljes dhe të kthehej përsëri te Ati. Edhe ne duam të shkojmë atje: në mbretërinë e Perëndisë, tek Ati dhe tek Biri. Por vemë re se: Ne nuk arrijmë të jemi pa asnjë të metë. Ne varemi komplet prej mëshirës, hirit të Perëndisë. Për këtë qëndrojmë të përvulur para Zotit, pendohemi dhe e tregojmë këtë.“





djathtas: Apostuli Manuel Quefasse Mupila dhe Apostuli Capote Marcos Misselo marrin Darkën e Shenjtë për shpirtat e larguar nga kjo jetë

**5. Ne e falim tjetrin.** „Ne kemi nevojë të na falen mëkatet. Dhe Zoti Jezus u dhuron të përulurve mëshirën e tij. Ai na i fal mëkatet. – Si mund ta falenderojmë Zotin për mëshirën, që ai na dhuron? Ne e falim tjetrin, ashtu si na fal Zoti ne. Ne e falim tjetrin nga mirënjohja për mëshirën, që ai na dhuron.“

**6. Ne tejkalojmë sfidat.** „Biri i Perëndisë që në qiell dhe desh të na shpëtonte ne. Për këtë arsye u kthye e u bë njeri dhe zbriti në tokë. Ai kaloi gjithçka që iu duhet të kalojnë edhe njerëzve: Njerëzve iu duhet të vuajnë nga padrejtësia, edhe ai e përjetoi këtë. Njerëzit vuajnë nga dhuna, edhe ai vuajti. Njerëzit mashtrohen, edhe ai u mashtrua. Njeriut i duhet të vdesë, edhe ai, si njeri, vdiq. – Nga që e duam Jezusin, jemi të gatshëm të vuajmë me të dhe për të. Ne e pranojmë faktin se duhet të kapërcejmë sfida të ndryshme. Ne heqim dorë nga shumë gjëra, sepse duam të ndjekim pas Krishtin.“

**7. Ne jemi dëshmitarë të Krishtit.** „Jezu Krishti e dha sakrificën për të gjithë njerëzit. Dëshira jonë është që sa më shumë njerëz që të jetë e mundur të mund të përfitojnë nga sakrifica e tij dhe të shijojnë shpëtimin, çlirimin shpirtëror. Për këtë arsye jemi gati t'i shërbejmë Perëndisë. Ne duam të dëshmojmë tek të tjerët Ungjillin. Dësherojmë të jemi dëshmitarë të vërtetë të Jezu Krishtit në jetën tonë të përditëshme.“



## MENDIME KYÇE

*Titi 2, 14:*

**„... i cili e dha veten për ne, për të na shpënguar nga çdo paudhësi dhe për të pastruar për vete një popull të veçantë, të zellshëm në vepra të mira.“**

Sakrifica e Jezusit dhe mësimet e tij bëhen shkak që besimtarët t'i thonë jo së keqes, të bëjnë një jetë që i pëlqen Zotit dhe të përgatisin veten për rikthimin e Krishtit.



## DAVIDI DHE GOLJATI

(1 SHËMUELIT 17)

*Filistinët mbledhin trupat e tyre për luftim. Edhe Shauli dhe burrat e Izraelit armatosen. Midis dy maleve ku luftëtarët e dy popujve fushojnë shtrihet një luginë.*

Prej rradhëve të filistinëve shfaqet një gjigant. Ai quhet Goljat dhe është mbi tre metra i gjatë. Në kokë mban një helmetë të bronxtë dhe parzmorja e tij e rëndë është po ashtu e tillë. Gëzhdallat prej bronxi mbrojnë këmbët e tija dhe mbi shpatull mban një heshtë me majë metalike. Një ushtar që mban mburojën ecën përpara tij. Goljati del para ushtrisë së Izraelit dhe kërkon një dyluftim: „Nëse njëri prej jush do të më mund mua, atëherë ne filistinët duam të jemi skllëverit tuaj. Por nëse fitoj unë, atëherë ju duhet të na shërbeni neve.“ Kështu tallet ai me izraelitët dyzet ditë rresht. Mbreti Shaul dhe populli i tij kanë frikë nga Goljati. Askush nuk dëshiron të luftojë me të.

Edhe tre vëllezërit më të mëdhenj të Davidit i përkasin ushtrisë së Izraelit. I ati është shumë i moshuar tashmë për të luftuar. Ai e dërgon Davidin, djalin e tij më të vogël, në shesh fushim. Ai duhet t'ju dërgojë vëllezërve të tij kokrra të pjekura e bukë. Për kapitenin ai i jep atij djathë të freskët.

Kur Davidi arrin në fushim të izraelitëve, ushtria ishte bërë gati për luftë.

Davidi shkon drejt ushtrisë për të parë për vëllezërit. Gjatë kohës që ai flet me ta, Goljati del përsëri para ushtrisë izraelite dhe bën thirrje për dyluftim.

Davidi pyet: „Kush është ky filistin që tallet me ushtrinë e Perëndisë së gjallë?“ Burrat ia shpjegojnë dhe Davidi mëson se mbreti Shaul ka premtuar që: kushdo që do ta mposht Goljatin ai dëshiron ta bëjë shumë të pasur dhe do t'i japë për grua vajzën e tij.

Davidi thotë: „Unë do ta luftoj Goljatin!“

Vëllai i tij më i madh zemërohet me Davidin, i cili pandeh se mund ta mposhtë viganin. Mbreti Shaul i thotë Davidit: „Ti nuk mund të luftosh kundër ketij filisteu, pasi je tepër i ri dhe ai është një luftëtar me përvojë.“



Por Davidi i përgjigjet: „Unë mbroj delet e babait tim dhe kur ndonjë luan apo ari vjen për të rrëmbyer ndonjërin prej tyre, unë i shpëtoj dhe vras luanin dhe ariun.

Perëndia më ndihmon kundër luanëve dhe arinjve, po kështu do të më ndihmojë edhe kundër këtij filisteu, pasi Goljati është tallur me ushtrinë e Perëndisë së gjallë.“

Mbreti e shikon se Davidi është i vetmi që ka mjaftueshëm guxim për të luftuar kundër Goljatit, por dëshiron t'i japë së paku armaturën, përkrenaren dhe parzmoren e tija. Davidi vesh parzmoren e Shaulit, mbi to shpatën dhe përpiqet më kot të shkojë më tej me to. Në këtë mënyrë ai nuk mundet të ecë. Kështu ai i heq përsëri të gjitha. Ai merr shkopin e tij të bariut dhe zgjedh prej përroit pesë gurë të lëmuar, që i vendos në trastën e tij të bariut. Merr në dorë hobenë e tija dhe pastaj i del Goljatit përpara.

„Mos jam gjë ndonjë qen që po vinke me shkop drejt meje?“ mallkon Goljati Davidin dhe Perëndinë.

„Ti vjen ndaj meje me shpatë, shtizë dhe ushtë, por unë vi në emër të Perëndisë, ndaj të cilit

Rreth vitit 1200 para lindjes së Krishtit, filistinët vijnë për në Kannan prej rajonit të Ballkanit/Greqisë nëpërmjet ishullit mesdhetar të Kretës. Aty ata zënë vend në bregun jugperëndimor, afërsisht në po atë periudhë kur edhe izraelitët vendosen për në Kannan. Izraeli vuan për një kohë të gjatë prej filistinëve shumë herë më të forte, pasi ata janë të gjatë mbi mesataren dhe njohin sekretin e përpunimit të hekurit. Ata bëjnë parzmore dhe mburoja më të forta, ushta dhe shpata me forcë më të madhe goditëse se kundërshtarët e tyre. Toka e Palestinës (emri latin Filistin) ia di për faleminderit filistinëve emrin e saj.

je tallur. Unë do të mposht, me qëllim që të gjithë të shohin se Izraeli ka një Perëndi“, i thërret Davidi Goljatit.

Të dy afrohen drejt njëri-tjetrit. Davidi fut dorën në trastën e tij të bariut dhe nxjerr një gurë. Ai e vërvit atë dhe godet Goljatin në ballë. Vigani bie në tokë. Pastaj Davidi merr shpatën e filisteut e i prët atij kokën. Kur filistinët shohin se më i fuqishmi i tyre vdiq, largohen.





## TE HUIEA NË TAUTIRA (POLINEZIA FRANCEZE)

„Io Rana“ (përshëndetje) për të gjithë fëmijët! Unë quhem Huitea. Jam dhjetë vjeçe dhe banoj në Tautira, në një fshat të vogël të Tahitit. Ky është një ishull në jug të Oqeanin Paqësor.

Shumica e njerëzve kanë dëgjuar tashmë për Tahitin. Shumë prej tyre ëndërrojnë që të vijnë njëherë këtu. Tahiti është shumë i bukur me të vërtetë. Është ngrohtë gjatë të gjithë vitit dhe këtu mund të jetohet shumë mirë. Nën klimën tropikale rriten fruta të çuditshme, si përshebull Rambutani, që është një lloj Litschi (tip kumbulle).



Përveç kësaj këtu rriten edhe shumë lule; shumë e njohur është Tiaré, prej së cilës prodhohet monoi. Ky është një vaj, me anë të cilit mund të kesh flokë të bukur dhe ndihmon kundër djegies prej diellit. Këtë lule ne ua japim si shënjë mirëseardhjeje musafirëve tanë.



Lule lulëzojnë me të vërtetë kudo. Për të zbukuar altarin e bashkësisë sonë, ne nuk do të na duhet kurrë të blejmë lule, ne thjesht duhet vetëm që t'i këpusim ato.

Në bashkësinë tonë kemi shumë fëmijë. Mua më pëlqen të shkoj në kishë dhe shpesh kujdesem për foshnjat.





Disa herë në vit ne na vijnë për vizitë vëllezër administate, të cilët vijnë prej Francës apo Kaledonisë së Re, që ndodhet 5000 kilometra në lindje të Tahitit. Vëllai niset të shtunën në mëngjes prej andej dhe mbërrin tek ne të premten në mbrëmje. Ai udhëton si të thuash mprapsht në kohë, pasi kalon meridianin që ndan ditën prej natës, i cili shtrihet midis Kaledonisë së Re dhe Tahitit. Në këtë mënyrë mund të festosh ditëlindjen dy herë!

Familja ime përbëhet nga prindërit e mi, dy vëllezërit e mi më të mëdhenj Huitua dhe Huimana (këtu në foto pranë motrës Marie Rose, gruas së evangjelistit tonë të distriktit) dhe unë.

Mami, unë bashkë me një nga foshnjat e bashkësisë dhe tezza ime.

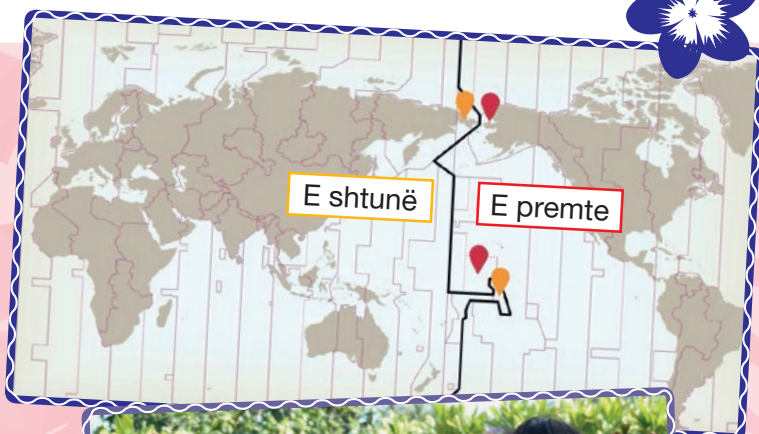


Atë që shumë, të cilët nuk kanë qenë asnjëherë në Tahiti nuk e dine është se:

pothuajse të gjitha plazhet tona janë bërë me rërë të zezë e jo të bardhë. Kjo ngaqë ishulli është me origjinë vullkanike dhe erozioni i shkëmbijve formon rërë të zezë. Por për këmbët ajo ndjehet njësoj si rëra e bardhë, pa frikë!

Ne tahitianët e duam shumë notin, por dhe sërfin pasi Oqeani Paqësor ofron shpesh dallgë të mëdha.

Ecja me lundër është një sport kombëtar tek ne. Dhe këtu ka kaç shumë peshq – madje edhe në qiell si re





# Qenia e larguar nga kjo jetë – Pyetje kyçe

Besimi në ndryshueshmërinë në botën e përtejme dhe në dëshirën universale të Perëndisë për shpëtim: këto janë përgjigjet e dy pyetjeve kyçe të doktrinës së Kishës Apostolike të Re rreth qenieve që nuk rrojnë më.

Praktika jonë e tanishme bazohet në tekstin biblik (shiko community 04/2017), por ajo gjithashtu legjitimohet nga autoriteti i postit të apostujve, detyra e të cilëve është të interpretojnë, shpalosin dhe predikojnë Ungjillin siç duhet dhe në mënyrë bashkëkohore.

Përkushtimi sakramental ndaj të larguarve nga kjo jetë nuk duhet të ngatërrohet me spiritualizmin. Në spiritualizëm, bota e përtejme kuptohet në fund të fundit si pjesë e kësaj bote, që mund të hulumtohet si një kontinent i panjohur.

Testamenti i ri dhe ai besim apostolik i ri, i cili është bazuar mbi të, janë shumë të rezervuar në komentet e tyre mbi botën e përtejme. Këtu nuk bëhet fjalë rreth fitimit ose mbrojtjes e njohurive të botës së përtejme. Nuk ka të bëjë as me njohjen e botës tjetër apo mbi gjendjen e të vdekurve e kështu me radhë. Në asnjë rrethanë, bota tjetër nuk duhet të përfshihet në këtë botë dhe të vendoset nën disponimin e fuqishëm të saj. Nuk duhet të shuajmë asnjë kuriozitet, por të shpallim një premtim shpëtimi, i cili zbatohet në mënyrë të barabartë si për të gjallët ashtu dhe për të vdekurit.

Ka dy gjëra për të kërkuar në këtë pikë. Njëra: Në çfarë gjendje janë të vdekurit? Dhe tjetra: Përse u duhen atyre sakramentet?

## Në çfarë gjendje janë të vdekurit?

Pyetjes së parë arrin t'i përgjigjesh vetëm atëhere, kur theksohet uniteti midis njerëzve të gjallë dhe të vdekur. Historia e ekzistencës njerëzore përfundon me vdekjen, por ajo mbetet një pjesë e të ndjerit, që do të thotë, gjithçka që ai ka menduar, përjetuar ose bërë, ajo që ai ka arritur ose jo i përkasin atij. Personaliteti i njeriut mbetet po ashtu edhe në vdekje. Personi që ndërron jetë nuk ngatërrohet dhe mbetet po ai që Perëndia e ka thirrur.

Gjendja e shpirtave të botës së përtejme, përsa i përket afërsisë apo largësisë me Perëndinë, është e shumanshme. Megjithatë ata nuk pësojnë asnjë ndryshim me vdekjen, me largimin nga kjo jetë. Çdo person që është larguar nga kjo jetë larg Perëndisë, ka nevojë për lutjet tona, për një afërsi të veçantë. Dhurimi i shenjtërimeve, sipas bindjes apostolike



të re, të çon në ndryshimin e gjendjes së të ndjerit. Këtu nuk kemi parasysh të pagëzojmë përsëri ata të vdekur, të cilët nuk kanë qenë apostolikë, apo ata që do të marrin vulën për t'i bërë apostolikë të rinj.

Besimi apostolik i ri kundërshton, mohon bindjen e shumë të krishterëve, se „Njeriu nuk mund të ndryshojë më dot [...] atë qëndrim që ka pasë ndaj Perëndisë“ dhe se „nuk [është] më e mundur pasi me vdekjen njeriu përfundon, mbaron“. Duke pasur parasysh këtë, nuk ka më asnjë kuptim edhe ideja e dënimit të përjetshëm të ferrit ose të mallkimit të përjetshëm. Baza e çdo ndryshimi pozitiv - këtu dhe atje - është besimi dhe drejtimi te Perëndia. Prandaj edhe të vdekurit nuk janë të shkëputur nga nevoja për të besuar. Arsyeja dhe mbështetja e besimit, e cila çon në një marrëdhënie të re me Perëndinë, janë sakramentet, dmth. Pagëzimi, Vula e Shenjtë dhe Darka e Shenjtë.

## Përse të vdekurit kanë nevojë për Sakramentet?

Sipas besimit apostolik të ri të qenurit i krishterë bazohet dhe forcohet nëpërmjet shenjtërimeve. Në këtë mënyrë, pagëzimi me ujë është i pashmangshëm, si një „po“ e Perëndisë për njeriun. Prandaj, kushdo që dëshiron të marrë shpëtimin, kushdo që dëshiron të forcojë dhe të ruajë besimin, është i varur nga marrja e sakramenteve, kjo,

sipas të kuptuarit apostolik të ri, vlen për të gjallët dhe të vdekurit njësoj.

Katekizmi apostolik i ri (Paragrafi 9.6.3) shton sa më poshtë vijon dhe nxjerr në pah në të njëjtën kohë rëndësinë e postit të apostujve: „Detyra e Jezusit për të shpallur Ungjillin, për të falur mëkatet dhe për të administruar sakramentet, plotësohet nga apostujt të të gjallët dhe të vdekurit. Ata veprojnë në vend të Krishtit dhe në emrin e Tij. Ashtu si Jezu Krishti solli sakrificën e tij në tokë, po kështu përcillet shpëtimi, çlirimi nëpërmjet apostujve në tokë. Meqenëse sakramentet gjithmonë kanë një anë të dukshme, ato duhet të kryhen vetëm në anën e dukshme, këtu në tokë. Efekti i sakramenteve si elemente thelbësore të ndërmjetësimit të shpëtimit është i njëjtë për të gjallët dhe të vdekurit.“

Masthead

Autori: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243,  
8051 Zyrih/Zvicër

Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH,  
Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany

Editori: Peter Johanning





Photo: xy – Fotolia.com

## Ndryshimi ndërmjet qenies që nuk rron më dhe Spiritualizmit

Ndërmjetësi, lutje në vend të yshtjeve, veprim hyjnor në vend të kuriozitetit njerëzor: qenia që është larguar tashmë nga kjo jetë, për kishën apostolike të re, nuk ka lidhje fare me spiritualizmin.

Nganjëherë, Kisha Apostolike e Re akuzohet se qeniet që janë larguar nga kjo jetë për të kanë një natyrë disi të ngjashme me praktikën shpirtërore ose madje i përkasin spektrit të ideve spiritualiste. Në vijim, duhet të bëhet e qartë se qeniet që janë larguar nga kjo jetë në asnjë rrethanë nuk mund të krahasohen, të njehsohen me spiritualizmin.

### Çfarë është spiritualizmi?

Së pari, është e nevojshme të bëhet e qartë se çfarë është në të vërtetë spiritualizmi. Spiritualizmi bazohet në vërtetësinë e një bote të përtejme, ku ndër shpirta të tjerë gjenden edhe shpirtat e të vdekurve. Ky supozim themelor gjendet jo vetëm në spiritualizëm, por edhe në shumë fe të së kaluarës dhe të tashmes. Edhe Kisha Apostolike e Re beson në një botë të përtejme, në të cilën gjenden shpirtat e atyre që tashmë nuk rrojnë. Megjithatë, ky supozim themelor është

zgjerruar nga spiritualizmi akoma më shumë, se jo vetëm ekzistojnë këto shpirta, por për shembull ekziston edhe mundësia për të qenë në gjendje të kontaktojmë me ta përmes mediave.

### Shembuj biblikë

Pyetja e të vdekurve, e cila është pjesë përbërëse e spiritualizmit, përmendet në Testamentin e Vjetër, sepse në mjedisin pagan të Izraelit, spiritualizmi ishte pjesë e praktikës fetare. Në Testamentin e Vjetër refuzohen fuqishëm pyetja e të vdekurve – përfshirë këtu hamëndjesitë, fallin dhe astrologjinë etj. – si forma të idhujtarisë. Tek Ligji i Përtërirë 18,9–12 shkruhet p.sh.: „Kur do të hysh në vendin që Zoti, Perëndia yt, po të jep, nuk do të mësosh të shkosh pas veprave të neveritshme të këtyre kombeve. Të mos gjendet midis teje ndonjë që e kalon birin dhe bijën

e vet nëpër zjarr, as ndonjë që praktikon shortarinë, bën parashikime, interpreton shenjat dhe merret me magji, as ai që përdor yshtje, as medium që konsultojnë frymërat, as magjistarë, as ai që ndjell të vdekurit, sepse të gjithë ata që merren me këtë punë neveriten nga Zoti dhe për shkak të kësaj neverie, Zoti është duke i përzënë para teje.“

I njohur është tregimi rreth fallxhore (mediumes) nga En-Dori, e cila ndolli, thirri shpirtin e Samuelit pasi iu lut shumë Sauli (1. Samuel 28,7–20). Kjo histori e Testamentit të Vjetër është përdorur shpesh si dëshmi për të treguar, se megjithëse është e ndaluar ndjellja e të vdekurve, gjithçka është e mundur dhe shpirtat mund të thirren nga njerëzit. Megjithatë ky informacion biblik nuk shërben vetëm për të thënë se është e mundur ndjellja e të vdekurve, porse tregon edhe një herë qartë sa ishte larguar Sauli nga Perëndia. Profeti u shfaq në fund të fundit vetëm për t'i thënë sesa poshtë kish rënë ai si mbret.

## Spiritualizmi modern

Me kalimin e kohës, sidomos që nga fundi i shekullit 17-të, që do të thotë, që nga Epoka e Iluminizmit, ideja për të ardhur në kontakt me shpirtat apo të vdekurit është konsideruar si një supersticion. Vetëm në shekullin e 19-të, kur njeriu nuk desh më të ndiqte pas në çdo aspekt racionalizmin e Iluminizmit, pati një kthim në këtë praktikë.

Në shekullin e 19-të shpërtheu spiritualizmi modern. Por, ndërsa ndjelljet, thirrjet e shpirtave dhe të vdekurve ishin pjesë e një praktike fetare, spiritualizmi modern nuk pati domosdoshmërisht një kontekst të qartë fetar. Njeriu përpigjet, mundohet të kontaktojë në mënyrë sistematike dhe thajse shkencore me shpirtat apo me të vdekurit, për të provuar jo vetëm një mbijetesë pas vdekjes, por edhe ekzistencën e një bote të përtejme, prej së cilës përpigjet të marrë sa më shumë informacion. Për shembull, të vdekurve u kërkohet se në çfarë gjendje ndodhen ata dhe se si është bota tjetër.

Spiritualizmi kërkon të provojë ekzistencën e një shpirti të pavdekshëm ose të një bote të përtejme, ndër të tjera, duke pyetur të vdekurin. Përjetshmëria, bota e përtejme dhe shpirtat e të vdekurve bëhen subjekt i hulumtimit (objekt eksperimentimi) në spiritualizëm. Ata shpesh bëhen objekte të kuriozitetit njerëzor. Në këtë aspekt, nuk merret më seriozisht kontrasti i kësaj bote dhe botës tjetër, i transhencës dhe imanentitetit. Për më tepër bota

e përtejme na tregohet si një lloj bote e këtushme por e padukshme, në të cilën zbatohen të njëjtat ligje si në botën materiale.

Shpesh spiritualizmi e sheh veten si një alternativë e krishterimit, për të cilin thuhet të jetë i kapur pas dogmave dhe që nuk don të merret mjaftueshëm me botën tjetër.

## A ka të bëjë qenia që tashmë nuk rron me Spiritualizmin?

Si duhet ta gjykojmë akuzën, qortimin, se qenia që tashmë nuk rron është një lloj spiritualizmi apo tregon së paku se ka lidhje, marrëdhënie të madhe me të? Ndërsa një spiritualist i ndjell shpirtat e të vdekurve për të mësuar prej tyre, ndër qeniet që tashmë nuk rrojnë nuk është bërë asnjë përpjekje për të kontaktuar ata që kanë vdekur, me qëllim që të mësojnë diçka rreth tyre dhe botës së përtejme. Prandaj, ata që janë larguar nga kjo botë nuk janë objekte të kureshtjes njerëzore apo të kërkimeve shkencore. Bota e përtejme nuk konsiderohet gjithashtu si një botë e këtushme e padukshme, e cila mund të hulumtohet shkencërisht, por lihet në ndryshueshmërinë dhe moshapjen (enigmën) e saj.

Në fushën e qënive që janë larguar nga kjo botë bëhet fjalë vetëm për një gjë, domethënë, që sakramentet, të cilat janë të nevojshme për shpëtim, të bëhen të arritshme edhe për të vdekurit. Këtu njerëzit nuk veprojnë sipas mendjes së tyre dhe nuk nisen nga interesa të veçanta për botën e përtejme, por vetë Perëndia i shërben njeriut, domethënë nëpërmjet apostulit, që t'i vërë sakramentet në dispozicion të shpirtave të të ndjerëve. Se cili nga ata që tashmë s'jeton i merr këto shenjtërime, cili do të ketë pjesë në shpëtim apo çlirim, mbetet gjithnjë mister.

Qenia që tashmë nuk rron nuk zbulon asgjë tjetër përveç vullnetit universal shpëtimtar të Perëndisë, i cili përfshin të gjallët dhe të vdekurit. Për qeniet që tashmë nuk rrojnë, nuk luan ndonjë rol kontakti me ta, por më shumë lutjet që bëhen për ta, duke kërkuar nga Perëndia që të drejtohet me mirësjellje tek shpirtat e pashpëtuar, të paçliruar. Nëpërmjet lutjeve të tilla dhe një qëndrimi të ngjashëm me të tjerët ndaj qënive njerëzore, i tregojmë Perëndinë se jemi të shqetësuar jo vetëm për shpëtimin tonë ose për shpëtimin e të gjallëve, por edhe për shpëtimin e të vdekurve. Gjithashtu shprehim bindjen, se të vdekurit dhe të gjallët formojnë një bashkësi të madhe, e cila ka nevojë për shpëtim dhe se vetë Kisha e Krishtit është një bashkësi e të gjallëve dhe të vdekurve.





# Pasqyra

- 07.01.2018 Banjul (Gambi)
- 14.01.2018 Këln (Gjermani)
- 19.01.2018 Lahore (Pakistan)
- 21.01.2018 Karachi (Pakistan)
- 11.02.2018 Landquart (Svicër)
- 18.02.2018 Cape Town (Afrika Jugore)
- 25.02.2018 Dieburg (Gjermani)
- 28.02.2018 Yaoundé (Kamerun)
- 02.03.2018 Bata (Guinea Ekuatoriale)
- 04.03.2018 Libreville (Gaboni)
- 18.03.2018 Buenos Aires (Argjentinë)
- 19.03.2018 Rosario (Argjentinë)
- 24.03.2018 Okna Mures (Rumani)
- 25.03.2018 Baia Mare (Rumani)
- 30.03.2018 Kotbus (Gjermani)

New Apostolic Church  
International

